

Erik Lindholm har just återupplivat sin ungdoms Elvis-imitation men fyrtio år senare, här tillsammans med Ronald Brandel och Maud Nyberg som vännerna från tonåren.

FOTO: FRIDE JANSSON

Hitta något att tro på efter Elvis

Teater

Älskade Elvis

Manus: Maud Nyberg

Regi, scenografi: Alexander Nordström

I rollerna: Maud Nyberg, P-A Strand, Ronald Brandel, Erik Lidholm

Panikteatern i Trosa Folkets hus

Arr: Trosa Riksteaterförening

Vad blev det av livet? Drömmarna? De stora planerna? Varför blev mitt liv bara en trist upprepning av ingenting?

Frågorna är många och svåra att svara på.

Men några svar fick vi i lördags kväll i en två timmar lång tragikomisk pjäs med det lockande namnet Älskade Elvis. Den hade premiär för ett år sedan, men Panikteatern från Uppsala har hittat något att tro på och fortsätter ännu med att resa runt och berätta denna historia för publiken överallt i Sverige. Så vi ska få något att tro på också? Jo, jag tror det, för det blir verkligen Happy End.

Men här finns också mycket att fundera över samtidigt som pjäsen bjuder på

en hel del skratt och roliga situationer mitt i allvaret.

Historien är i grunden Den förlorade sonen från Bibeln och har berättats med ännu större djup och problematisering av författare som Hjalmar Bergman, som också förde in konstnärens och artistens ensamhet och utanförskap.

Anspråkslösare är Maud Nyberg, men samma dubbelhet finns i hennes manus, som är välgjort med tacksamma roller. Det går också bra ihop med den lilla nakna spelplatsen med scenografin på lekfulla skärmar med bilder av kor och kök.

Tacksammast är på många sätt hennes egen roll som lillasystemen, hon som stannar hemma och tar över gården och mjölk-korna, verkar lycklig i minnena av musiken från tonåren. Det lyser inifrån Maud Nyberg och hon växer i rollen, kan säga nej till förföraren och med glädje ta emot den förlorade brodern.

Han som kommer hem, alltså. Han som 1972 vann Skaraborgs tävling att mest likna Elvis och fick åka på turné – tvärt mot den stränga Faderns förbud – till Tyskland och en världskarriär, trodde alla i byn Trökörna. Erik Lidholm gör först en

Elvis på dekis, men växer som roll och vinner respekt som person ju mer vi får lägga hans trista livspussel.

Här finns också hennes grannbonde som är skild och var dag får eftermiddagskaffe med nybakta bullar och en gång i ungdomen var den tredje medlemmen i popgruppen Haystacks. Jo, det fanns sådana överallt och med alla omöjliga engelska namn. Fråga mig, för jag är exakt jämnårig med den här historien. Ronald Brandel gör rollen sympatisk och stödjande, oegennyttig men också med blixtrande temperament.

Och det behövs. För frestaren i Paradiset är verkligen en slemmig typ, kanske överdrivet så i P-A Strands ormande version. Han spelar entreprenören som ska få landet att leva men är bara solochvårare och ute efter gården och pengarna. Lite störs jag av att se Ernst-Hugo som Tartuffe i kombination med en Palme-karikatur i profil. Men det är skickligt gjort.

Likheterna gör att Älskade Elvis borde spelas ihop med enmansföreställningen Den stolta skammen av Vibeke Nielsen.

Fride Jansson